

Werk

Titel: Ad Emin. et Rev. principem Carolvm S. R. E. Card. Rossettv[m] Episcopvm faventinu

Jahr: 1646

Kollektion: Zoologica

Digitalisiert: Niedersächsische Staats- und Universitätsbibliothek Göttingen

Werk Id: PPN367611805

PURL: <http://resolver.sub.uni-goettingen.de/purl?PPN367611805>

OPAC: <http://opac.sub.uni-goettingen.de/DB=1/PPN?PPN=367611805>

LOG Id: LOG_0039

LOG Titel: De Vulturum differentiis ac Speciebus diversis. Cap. II.

LOG Typ: chapter

Übergeordnetes Werk

Werk Id: PPN367611716

PURL: <http://resolver.sub.uni-goettingen.de/purl?PPN367611716>

OPAC: <http://opac.sub.uni-goettingen.de/DB=1/PPN?PPN=367611716>

Terms and Conditions

The Goettingen State and University Library provides access to digitized documents strictly for noncommercial educational, research and private purposes and makes no warranty with regard to their use for other purposes. Some of our collections are protected by copyright. Publication and/or broadcast in any form (including electronic) requires prior written permission from the Goettingen State- and University Library.

Each copy of any part of this document must contain there Terms and Conditions. With the usage of the library's online system to access or download a digitized document you accept the Terms and Conditions.

Reproductions of material on the web site may not be made for or donated to other repositories, nor may be further reproduced without written permission from the Goettingen State- and University Library.

For reproduction requests and permissions, please contact us. If citing materials, please give proper attribution of the source.

Contact

Niedersächsische Staats- und Universitätsbibliothek Göttingen
Georg-August-Universität Göttingen
Platz der Göttinger Sieben 1
37073 Göttingen
Germany
Email: gdz@sub.uni-goettingen.de

quando præ ira Iphicium persequens ſtriſto gladio, cumq; non valens aſſequi, gladium ἀχίρ. ὄρῃ (quod ſpinæ genus eſt) vel vt alij volunt, ſylueſtri pyro aſſiſſet, ita gladio circumnatum eſſe corticem & in hoc eum occultari: hincq; præ timore Iphicium in poſterū gignendo aptum non exitiſſe. Arborem illam indicauit Vultur, & vbi gladius lateret reconditus, cui dem i corticem iuſſit, eiufq; rubiginem Iphiclo in decem dies propinari. Quo facto Iphiclus prolem ſuſcepit, Melampoque boues Tyrius reſtituit, quibus acceptis Melampus Pylum reuerſus, eas Neleo in dorem Biantis fratris pro eius filia Pero tradidit: quam Neleus cum recuſaret, pugna tamen victus eam dare coactus eſt. Vnde Melampus eſſuſſe Nelei auunculi ſui & regis iram dicitur. Quæ dixiſſe volui, cum quòd ad hiftoriam noſtram pertinerent, tùm etiam quòd per quàm obſcurè ab Vlyſſe apud Homerum ea fabula narraretur, cuius hæc ibi verba:

Odyſſ. A.

Τοῖσι δ' ἔπειθ' Ἰφικλῆυ Πηρώ τευε, θαῦμα βροτοῖσι,

Τῷ πάντες μῶνον περικίτται, ἃδ' ἔτι Νηλεὺς

Τῷ ἐδίδαός μ' ἑλίκας βόας εὐρυμετώπες

Ἐκ φυλακῆς ἔλασσε βίη· Ἰφικλῆϊ δέ:

Ἀργαλίας· τὰς δ' ὅσος ὑπάρχειτο μάντις ἀμύμων.

Ἐξίλααν, χαλεπὴ δὲ θεία κατὰ μοῖρα πίδουσε,

Διόμοι' ἑ ἀργαλίοι, καὶ βυκόλοι ἀγροῖωται

Ἀλλ' ἴτε δὴ μῶνός τε καὶ ἡμεῖρα ἱζητεῖσιν ὤτο

Ἀπ' ἐπεὶ τὸ λλομεν ἔτεος, καὶ ἐπὶ λυθοῖ ὄραι

Καὶ τότε θυμὸν ἔλυσσε βίη Ἰφικλῆην,

Θέσφατά πάντ' ἤτοιτα. Διὸς δὲ ἱτελείετο βουλῇ.

Post hos eximii Pero peperit miraculum hominibus

Quam omnes precabantur accola, neque Neleus

Huic dabat, qui non boues lais frontibus

Ex Phylace abegeris vis Iphiclea

Indomitas, has ſolus promiſit vates inculpatas

Abacturum, ſanctum autem Dei ſatum impediuiſ

Vinculaq; ſana, & paſtores agreſtes.

Sed quando ceruò menſeſq; & dies perſiciebantur,

Rurſus circumuoluit anni, & aduenerunt horæ,

Tum ceruè ipſum ſoluit vis Iphiclea,

Vaticiniaq; omnia locutum. Ionis autem perſiciebatur conſilium.

HISTORICA.

In libello de
ſtunys.

AUTHOR eſt Cteſippus in Scythicis, Plutarcho referente, accolæ Phaſidis fluminis homines quosdam facinorolos in voraginem impiorum dictam, iniicere. Ea ſerè rotunda eſt, & puteo conſimilis, & quod iniectum fuerit, poſt trigeſimum diem in Meotidem paludem vermiſus iam reſertum eruat, quos Vultures ſubito & ex improuiſo inuolantes dilaniant. Aliam hiftoriam Aelianus refert de Barceæ gentis conſuetudine rituq; ſepe-49 lîdi ſic ſcribēs: Barcai gens Heſperie ex aliquo morbo mortuos, vt muliebriter & ignauiter defunctos, ad notandam mortis ignominiam igni cremant. Eos verò qui in bello morte occubuerunt, vt ſumma virtute ornatos, Vulturibus deuorandos obijciūt, quòd eas Aues ſacras exiſſiment. Verùm de his etiam ſuprà meminimus. Hæc igitur ſunt quæ in genere de Vulturibus dici poterāt.

L. 10. c. 22.

DE VULTVRVM DIFFERENTIIS AC SPECIEBVS diuerſis. Cap. II.

NVNC vniverſam Vulturum familiam, variasq; eorum, quotquot hætenus in cognitionem noſtram venerunt, ſpecies hoc capite ex proſſo examinandas & diſquirendas proponimus.

Ariſtoteles duo tanrummodò Vulturum genera agnoſcit, vnum paruum & albicantius; alterum maius & multiformius. At hoc loco, vt hoc obiter notem, vbi Gaza parum rectè multiformius verit, textus Ariſtotelicus Græcus σποδοειδὲς σίπων habet, quæ vox non multiformis, quod ad omne genus colorum pertingere ac referri poteſt, ſed comparatiuo gradu magis cinerei

Lib. 8. Hiſt.
c. 3.

nerci significat. Recentiores verò plures Vulturum species obseruasse agnoscuntur, quorum tamen plerasque ad hæc duo seu summa genera reducere conantur. Quod quidem eo facilius est, quod Philosophus binæ hæc genera nullis peculiaribus notis distinxerit, sed tantummodò velut per transennam nominatenus attigerit. Prioris generis est, quod Albertus Magnus, sæpè apparere scribit in rupibus Rheni, & Danubij, & Germanis accolis VVeisgier, id est, Vulturem album vocari. Vultures etiam vndiqueque albos in nonnullis Heluetiorum montibus, ut circa Claronam, interdum repetiri Ornithologus scribit. Cinereum verò illud genus & maius griseum, id est, canum suis Hermanis nominari tradit. Apud quendam auctorem recentiorum me legisse recordor Vultures albos ut & Aquilas, atque animas solia, imò & Coruos albos non in Noruegia solùm, sed etiam in Iuthra & Scythia reperiri in niuosis locis, quod ex niuium aspectu euenire scribit Andreas Baccius. Petrus Bellonius Galus tria Vulturum genera ponit, nempe albidorum, cinereorum & nigrorum, & Beticos Vultures cum albicantibus eisdem facit. At si teste Alberto & Ornithologo prorsus albi nonnulli reperiantur, quales Bæticæ esse dici non possunt, sine dubio alborum quoddam genus à Bæticis diuersum statuendum erit. Bæticum quomodo albicantem vocet, mirum videri potest. Nam cum & Aristoteles cinereorum ab albis diuersum genus faciat; Bæticum colorem ab albo longius abesse, quàm cinereum nemo non videt. Sed & hoc ipsum Bæticorum genus minimè simplex esse videtur. Nam etsi Bæticus, quem Bellonius ponit ab aureo Ornithologi, quantum ad colorem, vix differre cuiuspiam putari posset, descriptio tamen vtriusque, & icon di-

10. scipereprehenduntur. Quem verò Germani Halseugier, id est, Vulturem Leporarium vocant, ad cinereum commodè reduci non potest. Est enim Ornithologo teste, cinereo minor & in rutilo nigricans, ideoque, ut apparet, ad nigrum magis spectat. Ex hisce manifestum est præter binas ab Aristotele enumeratas species, alias ad minimum duas statuendas esse: vnam quidem aureorum Vulturum, alteram nigrorum. Nam & Plinius nigras ab Aristotele omisos nominatim memorat. Et Albertus Vultures reperiri scribit nigri coloris, & cæteris corpore quidem minores, sed viribus præstantiores, & habitare in montibus desertis. Hos ego cum Leporario Germanorum vel eisdem vel simillimos facio. Idem Vulturis genus esse refert, quod Hargum antiqui, nonnulli Abachionem vocent, cuius plerumque habitatio sit in locis nemorosis, sed ad ciuitates etiam aliquando accedere, altè volare, residere in montibus syluosis, ut syl-

3. uestribus animalibus insidietur viribus suis confusus. Hæc autem Alberti verba, quod nullam corporis notulam demonstrant, ambiguum me reddidit, ad quod genus is Vultur sit reducendus. Nisi enim idem cum Leporario sit, Aquilinam tamen naturam sapit, quod animalia venentur. Item & aliud Vulturum genus eidem ab antiquis Abbatis vocatur, cui etiam nullam aliam descriptionem addit. Aliud quoque est collo crasso, alisque ad dorsum valdè retortis & magno pectore. Id frequenter degit in ripis maris, & quæ venatur, desert eo, quod cæteras Aues pertimescat; ne prædam abripiant.

Lib. 7. ca. 9.
de Anim.Li. 2. de A-
nim. c. 23.Vultures
Bæticæ.Vultur Le-
porarius.Li. 10. ca. 7.
Lib. 8. Hist.
cap. 5.Lib. 8. Hist.
cap. 1.Nigri Vultures ab al-
bis sexu nõ
differunt.

DE VULTURE CINEREO.

Cap. III.

SED de hoc cinereo Vulture, proprio capite Bellonius, quem è Gallico in Latinum transtulimus ita scribit: Hunc Vulturem Aristoteles *σποδωδισπιον* nominat, id est, magis cinereum ad differentiam nigrorum. Albi pilos seu plumulas capillaceas & capillamentorum instar subtiles adeo candidos obtinent, ut pellem subdititiam & arte pellicea elaboratam mustelæ alpinæ albe, seu etiam Vulpis albe esse, quispiam specie deceptus, existimare posset. Huius etiam pellis multò, quàm nigri aspectui est gratior, ac iucundior. Descriptari vero Vultures nigras, hosque ab albicantibus seu Bæticis discreturi, monendum primùm ducimus, minimè esse vnum genus altero frequentius aut rarius, & parum abesse, ut pari inter se sint corporis magnitudine. Fallitur quisquis nigras ab albis sexu tantummodò differre opinatur. Nigrorum enim vterque, nempe tam mas, quàm femina nigrescit, & magnitudine albos excedit. Cuius etiam sententiæ Aristoteles fuit. Et ne quis raritate maiore his animalibus admiratione conciliare conetur, certior mihi reddendus es, frequentes hosce Vultures conspiciendos dari in magnorum Principum aulis, quæ de causâ etiã haud difficulter eius iconẽ nasci sumus. Neque operosum nobis fuit omnes inter se distinguere, qui varijs locis ipsique desertis, Vulturibus capiendis insidiantibus retiaque tendentibus interfusimus, eisque operam nostram accommodauimus. Vnde cuius